

7 Δεκεμβρίου 2019

Η Μαργαρίτα Ιωαννίδου στον «Ε.Κ.» βοηθά τα Ελληνόπουλα της Ομογένειας να αγαπήσουν τους Λογοτέχνες

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία \(ποίηση & πεζογραφία\) / Συνεντεύξεις](#)

Μπορούν τα παιδιά μας να μάθουν Ελληνικά διαβάζοντας σπουδαίους συγγραφείς όπως η Πηνελόπη Δέλτα, ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης ή ο Γεώργιος Βιζυηνός; Μα είναι πολύ δύσκολα κείμενα, θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς. Κάποια μάλιστα είναι γραμμένα στην καθαρεύουσα, πώς θα μπορούσαν να γίνουν κατανοητά;

Αυτός ακριβώς είναι ρόλος που έχει αναλάβει η κ. Μαργαρίτα Ιωαννίδου. Να βοηθήσει τα Ελληνόπουλα της Ομογένειας, αλλά και όλους όσοι μαθαίνουν Ελληνικά να καταλάβουν και να αγαπήσουν τους μεγάλους συγγραφείς της Λογοτεχνίας μας. Ξαναγράφει αριστουργήματα χρησιμοποιώντας απλοποιημένα Ελληνικά, έτσι ώστε να βοηθήσει τη διδασκαλία της Ελληνικής Γλώσσας με ποιοτικά λογοτεχνικά κείμενα που η αξία τους είναι διαχρονική. Τα βιβλία της υπάρχουν σε όλα τα μεγάλα βιβλιοπωλεία.

Πώς αποφασίσατε να ασχοληθείτε με την διδασκαλία των Ελληνικών ως ξένης γλώσσας;

Ασχολήθηκα εθελοντικά για δυο χρόνια κάνοντας μαθήματα σε μετανάστες. Ήταν η εποχή πριν την οικονομική κρίση, όταν πολλοί μετανάστες ζητούσαν δουλειά στην Ελλάδα. Για να βρουν δουλειά όμως, έπρεπε να ξέρουν την γλώσσα.

Ποιοι λόγοι σας οδήγησαν να διασκευάσετε σημαντικά έργα της Ελληνικής Λογοτεχνίας, απλοποιώντας τη γλώσσα, έτσι ώστε να μπορούν να χρησιμοποιηθούν στη διδασκαλία της Ελληνικής Γλώσσας;

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ
ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ**

Διασκευασμένο από την
Μαργαρίτα Ιωαννίδου
για την διδασκαλία της Ελληνικής
ως δεύτερης γλώσσας

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

Ξεκίνησα με αφορμή τα μαθήματα στους μετανάστες. Στο σχολείο τα μαθήματα γίνονταν ένα δίωρο την εβδομάδα. Όμως τα Ελληνικά είναι πολύ δύσκολη γλώσσα, και αυτό το δίωρο δεν αρκούσε. Σκεφτόμουν λοιπόν, πόσο καλό θα ήταν αν είχαν ένα απλό βιβλίο που θα το διάβαζαν μόνοι τους, και έτσι θα μάθαιναν πράγματα πέρα από εκείνα που μάθαιναν στην τάξη. Τα βιβλία που υπήρχαν τότε στην αγορά, μπορεί να ήταν πολύ καλά μεν, αλλά αισθανόμουν ότι οι ιστορίες τους δεν θα άγγιζαν τους μαθητές μου. Έτσι αποφάσισα να γράψω εγώ ένα βιβλίο.

Μέχρι τώρα έχετε αποδώσει τέσσερα αριστουργήματα της Ελληνικής Λογοτεχνίας, σε απλοποιημένα ελληνικά. Με ποια κριτήρια επιλέξατε τα συγκεκριμένα βιβλία;

Τα κριτήρια δεν ήταν ακριβώς τα ίδια για κάθε βιβλίο. Το «Παραμύθι Χωρίς Ονομα», το διάλεξα γιατί ήταν κάτι που θα άγγιζε τους μαθητές μου. Θυμίζω, το «Παραμύθι Χωρίς Ονομα», είναι η ιστορία μιας κατεστραμμένης χώρας που τώρα πια, ο γιος του βασιλιά προσπαθούσε να την σώσει. Και κατάφερε τελικά να εμπνεύσει στον κόσμο την αίσθηση του κοινού σκοπού, που τους έκανε να παλέψουν όλοι μαζί ενωμένοι για το καλό της πατρίδας, παραμερίζοντας ο καθένας το προσωπικό του μικροσυμφέρον. Αυτή η ιστορία με συγκινούσε πάντα. Συνειδητοποίησα όμως ότι ήταν μια ιστορία που θα συγκινούσε και τους μαθητές

μου, γιατί και εκείνοι προέρχονταν από κατεστραμμένες χώρες.

Τα επόμενα βιβλία δεν απευθύνονταν ειδικά στους μαθητές μου, είχα σταματήσει πια τα μαθήματα. Τα επέλεξα αφενός γιατί ήταν βιβλία που τα λάτρευα, ένοιωθα μεγάλη επιθυμία να μιλήσω γι' αυτά και, αφετέρου, γιατί καθώς έχουν περάσει 70 χρόνια από το θάνατο των συγγραφέων τους δεν υπάρχει περιορισμός από τη νομοθεσία περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

**Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίσατε κατά τη διασκευή των έργων αυτών;
Ήταν διαφορετικές οι δυσκολίες σε κάθε βιβλίο;**

Το «Παραμύθι Χωρίς Ονομα», ήταν το πιο εύκολο. Πρώτον, γιατί ήταν γραμμένο στη δημοτική και, δεύτερον, γιατί δεν είχα αρχικά σκοπό να το εκδώσω, οπότε το έγραφα χωρίς άγχος.

Τα δύο επόμενα βιβλία του Βιζυηνού ήταν πολύ πιο δύσκολα. Είναι γραμμένα στην καθαρεύουσα, και έχουν και πολλά θρακιώτικα ιδιώματα. Επίσης, επειδή από την αρχή τα έγραφα με σκοπό να τα εκδώσω, είχα διαρκώς την έννοια μην ξεπεράσω το επίπεδο Β2.

Το βιβλίο του Παπαδιαμάντη, εκτός από την καθαρεύουσα είχε και μια επιπλέον δυσκολία: Ήταν μεγάλο. Στόχος μου είναι πάντα τα μικρά βιβλία. Πιστεύω ότι είναι ήδη δύσκολο να διαβάζει κανείς ένα βιβλίο σε μια ξένη γλώσσα, ένα μεγάλο βιβλίο είναι ακόμα δυσκολότερο. Επρεπε λοιπόν να κάνω πολλές περικοπές και συμπτύξεις κεφαλαίων πάνω στο αρχικό κείμενο. Ο κίνδυνος σε αυτήν την περίπτωση, είναι να κόψεις τόσο πολλά πράγματα, ώστε πια να καταστρέψεις το βιβλίο. Νομίζω ότι διέφυγα τον κίνδυνο, και το τελικό κείμενο παραμένει ελκυστικό.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ
ΤΟ ΜΟΝΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ
ΤΑΞΙΔΙ

Διασκευασμένο από την
Μαργαρίτα Ιωαννίδου
για την διδασκαλία της Ελληνικής
ως δεύτερης γλώσσας

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

Πιστεύετε ότι τα έργα τόσο παλιών Ελλήνων λογοτεχνών μπορούν να έχουν απήχηση στα Ελληνόπουλα της Ομογένειας που ζουν στη σημερινή εποχή; Πώς θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν μέσα στην τάξη;

Όπως έλεγα και προηγουμένως, αναγκαστικά λόγω της νομοθεσίας περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας, πρέπει να καταφύγει κανείς σε παλιούς λογοτέχνες. Το ερώτημα που αναφέρετε, με έχει απασχολήσει και μένα. Κατά πόσον δηλαδή ένα έργο του 19ου αιώνα, μπορεί να έχει απήχηση στον σημερινό αναγνώστη.

Πράγματι, κάποια έργα, παρότι εξαιρετικά από λογοτεχνικής πλευράς, σήμερα είναι παρωχημένα. Υπάρχουν και άλλα όμως που αντέχουν στον χρόνο, είτε γιατί το θέμα τους είναι διαχρονικό, είτε γιατί είναι γραμμένα με τόσο ελκυστικό τρόπο, που ακόμα γοητεύουν.

Στην τάξη θα έλεγα ότι μπορούν να χρησιμοποιηθούν με πολλούς τρόπους. Είτε διαβάζοντάς το, και με αφορμή το κείμενο να πηγαίνουμε στην γραμματική. (Π.χ. βρείτε τα ρήματα του κειμένου. Μπορείτε να τα κλίνετε;). Πάλι καταλήγει κανείς στην γραμματική, αλλά ξεκινάει από μια τόσο πιο ευχάριστη αφετηρία.

Ή επίσης μπορεί να διαβάζεται στην τάξη, να εξηγούνται οι άγνωστες λέξεις, να συζητιέται η ιστορία, οι μαθητές να προσπαθούν να την πουν με δικά τους λόγια, κ.λπ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ

Διασκευασμένο από την
Μαργαρίτα Ιωαννίδου
για την διδασκαλία της Ελληνικής
ως δεύτερης γλώσσας

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

Για ποιους λόγους πιστεύετε ότι είναι σημαντικό να διδάσκεται η Ελληνική Λογοτεχνία στους μαθητές που είναι ελληνικής καταγωγής ή που μαθαίνουν Ελληνικά;

Κατ' αρχήν θα έλεγα ότι το μάθημα είναι πιο ευχάριστο, όταν ένα μέρος του γίνεται με βάση κάποιο λογοτεχνικό βιβλίο. Αλλά πιστεύω ότι πέρα από την ευχαρίστηση, προσφέρει και μια πιο σφαιρική γνώση του τι είναι η Ελλάδα. Θα έχετε ακούσει την θεωρία ότι η τέχνη ενός λαού, δείχνει κάτι από την ταυτότητα αυτού του λαού, δείχνει την ψυχή του. Κατά την γνώμη μου, αυτό ισχύει. Ας πάρουμε για παράδειγμα έναν άλλο κλάδο της τέχνης, την μουσική. Δεν συμφωνείτε ότι το ρεμπέτικο τραγούδι π.χ. δείχνει κάτι από την ψυχή του Έλληνα;

Κάποιοι θα μπορούσαν να ισχυριστούν ότι η απόδοση σε απλοποιημένα ελληνικά καταστρέφει το λογοτεχνικό έργο. Τι θα τους απαντούσατε;

Εδώ ξεχωρίζω δύο περιπτώσεις:

Εάν το έργο είναι γραμμένο στην καθαρεύουσα, θεωρώ απίθανο κάποιος που μαθαίνει τα Ελληνικά σαν ξένη γλώσσα, να φτάσει ποτέ σε επίπεδο καθαρεύουσας. Οπότε το δίλλημα είναι: Ή τους γνωρίζεις τον Βιζυηνό και τον Παπαδιαμάντη μέσα από μια απλοποιημένη μορφή, ή δεν τους τον γνωρίζεις καθόλου. Κατά τη γνώμη μου, είναι παράλογο να τίθεται αυτό το δίλλημα. Είναι αριστουργήματα της λογοτεχνίας μας αυτά, είναι κρίμα να μην τα γνωρίσουν οι ξένοι.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Σ. ΔΕΛΤΑ

Παραμύθι
χωρίς όνομα

Διασκευασμένο από την
Μαργαρίτα Ιωαννίδου
για την διδασκαλία της Ελληνικής
ως δεύτερης γλώσσας

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

Για το «Παραμύθι Χωρίς Ονομα» που είναι γραμμένο στην δημοτική, θα έλεγα ότι η απλοποίηση μπορεί να αποτελέσει ένα πρώτο βήμα γνωριμίας με το βιβλίο. Κατά τη γνώμη μου, το βασικό είναι να αγαπήσει το παιδί το βιβλίο, να το «κερδίσει» η ανάγνωση. Αν γίνει αυτό, στην συνέχεια μπορεί να στραφεί στο πρωτότυπο, ή και σε άλλα, πιο δύσκολα κείμενα.

Πηγή: ekirikas.com